

بررسی مصوبات کمیسیون تلفیق لایحه بودجه سال ۱۳۹۹ کل کشور

بند «ه» تبصره «۴» - ردیف ۲

مقدمه

براساس بند «ه» تبصره «۴» لایحه بودجه به دولت اجازه داده شده تا مبلغ سه میلیارد و چهارصد و بیست و پنج میلیون ریال (۳۴۲۵۰۰۰۰۰۰) یورو از منابع سال ۱۳۹۹ صندوق توسعه ملی را به صورت تسهیلات ارزی با تضمین دولت به شرح جدول این بند برداشت کرده و منابع مذکور را با رعایت شرایط زیر به مصرف برساند:

مخصوص سخن علنی

مشخصات لایحه

دوره دهم - سال چهارم

جدول ۱. ردیف‌ها و مبالغ پیشنهادی

ردیف	عنوان	مبلغ پیشنهادی
۱	مقابله با آثار مخرب ریزگردها و تأثیر آن بر شبکه‌های برق	تا سقف ۱۰۰ میلیون یورو
۲	رفع مشکلات حاد پسماندها	تا سقف ۱۵۰ میلیون یورو

شماره ثبت:

۶۸۷

شماره چاپ:

۱۷۱۲

تاریخ چاپ:

۱۳۹۸/۹/۱۸

معاونت پژوهش‌های
زیربنایی و امور تولیدی
دفتر مطالعات
زیربنایی

مشخصات گزارش

شماره مسلسل:

۲۵۰۱۶۹۱۷

تاریخ انتشار:

۱۳۹۸/۱۲/۵

بررسی اهمیت مدیریت پسماند:

با توجه به اهمیت توزیع اعتبارات در اجرای برنامه‌های امور محیط زیست منطبق با اولویت‌های اجرایی دستگاه‌ها، نحوه توزیع اعتبارات ناکارآمد فاقد اثربخشی بوده و این مهم می‌تواند باعث محقق نشدن بخشی از متغیرها و شاخص‌های بودجه‌ریزی در سال آتی شود. امروزه یکی از مهم‌ترین دغدغه‌های محیط زیستی در جهان، ساماندهی، مدیریت و دفع مناسب پسماند است. مدیریت پسماند یا مدیریت چرخه مواد، یکی از محورهای اصلی توسعه پایدار است و هر بی‌توجهی در این زمینه خسارت جبران‌ناپذیری به اکوسیستم طبیعی وارد خواهد کرد. در ایران سالیانه حدود ۱۸ میلیون تن زباله تولید می‌شود که نمایانگر سرانه بالای تولید زباله در کشور در مقایسه با میانگین جهانی است. یکی از مهم‌ترین ابزار مدیریتی به منظور دفع مناسب و بهداشتی پسماند، استفاده از قوانین و مقررات مرتبط است. تصویب قانون مدیریت پسماند در سال ۱۳۸۳، گام بزرگی در راستای به‌کارگیری این ابزار در دفع مناسب پسماند در کشور به‌شمار می‌آید. تا پیش از تصویب این قانون، وظیفه تنظیف معابر عمومی و تعیین مراکز دفع پسماند، برعهده شهرداری‌ها بود و در خصوص مراحل مختلف مدیریت پسماند، از جمع‌آوری تا حمل زباله به مراکز دفع پسماند، قانون مدونی وجود نداشت. متأسفانه وجود برخی عوامل بازدارنده، کارایی مناسب این قوانین را دچار اخلاص کرده است. برای مثال ناچیز بودن میزان جریمه‌ها، نادیده گرفتن دیدگاه‌های تخصصی و علمی در ماهیت قوانین از دیگر اشکالاتی است که به کاهش اثربخشی قوانین در این زمینه می‌انجامد. از سوی دیگر تمرکز حقوق کیفری بر اشخاص حقیقی و کم‌توجهی به اشخاص حقوقی، سبب شده اشخاص حقوقی به اصلی‌ترین عوامل تخریب‌کننده محیط زیست تبدیل شوند. تداخل وظایف سازمان‌های مختلف از یک سو و تنوع پسماندهای تولیدی از سوی دیگر نیز به سردرگمی مراکز اجرایی در اجرای قوانین انجامیده است. با توجه به اینکه لایحه کمک به ساماندهی

